

aló koro-
d a »Kis
bb hiva-
m sokára
Tán va-
ar nevet
t a rejt-
ek bocsá-
meiteket
örül. —
ikat be-
történik
Lap-ban
m köve-
melyek e
az írha
g: a váz
észet. Mi
legjele-
a, Lendl.
ól sokat
ában. —
ske csak
en, hogy
an azon-
ébnél is
mai vásár-
ve a sok
ek örven-
a szemé-
kiséreté-
F. urat
d az, és
E fogyat-
etű. —
tytól sok,
bizonyára
Ismert,
kovszky
relemmel
a számo-
ást nem
re; vala-
letek az
n foglal

t levelét

F. b.

szin-nyo-
ési tábla
yamából
henaeum
k-tere 3.

um-épület.

n.

A BOHÓZ ÉS A KIRÁLY-KISASSZONY. (Lásd a 279. lapon.)

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ABOZVA álltak néhány pillanattig a kapu előtt. Az eső már megszűnt. A máskor mindjárt nagyon türelmetlen Ákos, aki különben is mindig vezérkedett, most szinte közönyösen állt ott és Lenkére bízta, hogy eszelje ki, mit tegyenek. De még mielőtt a leányka valamit kigondolhatott volna, léptek zaja és beszélgetés hallatszott a kapun belől. A két testvér akaratlanul is félrehuzódott.

A következő pillanatban kinyílt a kapu és Eszti szobalány jelent meg, egy idegen cseléd-lánnyal.

— Hagyd nyitva a kaput, Eszti! szól az idegen lány. Mindjárt itt leszek Julcsával. Ő is szereti a teát.

— Jól van. De aztán csukjátok be a kaput. És csöndesen jöjjetek végig a folyosón, hogy az öreg szakácsné föl ne ébresszék.

— Majd vigyázunk. Attól különben nincs mit félni. A nagy főfájása után most mélyen alszik, vigan teázgathatunk.

Az idegen lány elsietett, Eszti pedig vissza tért a házba. Lenke, aki már tudott egyetmást a házi dolgokból mindjárt megértette az egészet.

— Ahá! Az öreg szakácsné rosszul van, korán lefeküdt és Eszti kisasszony estélyt rendez a pajtásaival! No, ez most jó szerencse nekünk! Bizonyosan megfeledezett rólunk. Hamar Ákos! Osonjunk be, siessünk a szobánkba! Csak vigyázz! Lábujjhegyen lépegessünk!

Szerencsésen bejutottak a szobájokba s Lenke becsukta az ajtót, hogy Eszti rájok

ne nyithasson, ha véletlenül mégis utánok nézne. De a szobalány csakugyan megfeledezett róluk, nem zavarta őket dolgukban. Mert sürgetős dolguk volt most.

— Gyorsan szárazba kell öltöznünk. Ákos! mondá Lenke. Bőrig áztunk . . . megbetegszünk, ha rajtunk szárad meg a csuron vizes ruhánk. Juj! Most már szinte didergek.

Lenke hamar elkészült az átöltözéssel, aztán segített Ákosnak, aki olyan bágyadt, fáradt és levert volt, hogy alig birt magával. Tetőtől-talpig átöltöztek. Lenke a sáros, vizes ruhákat betömökölte egyik szekrénynek az aljába, aztán kinyitotta az ajtót és a szobalány nevét kiáltozta. Jó ideig kiáltozott, de hiába.

— Nem hallja . . . ugyancsak vigan lehetnek. Oda köll mennem.

Nagy riadalom támadt a cseléd-szobában, mikor Lenke benyitott. Három vendége is volt Esztinek s nagy kényelemmel lakomáztak teázgattak. Eszti zavarodottan ugrott fel.

— No haza jöttek végre, Lenke kisasszony? Ilyen sokáig oda maradni!

— Az ám; mint ha tudná, mikor jöttünk haza, szólta Lenke bátran. Már régen itthon vagyunk, kiáltoztam is eleget, de hát persze nem hallotta, mikor vendégséget csap . . .

— Ó . . . kérem . . . rokonaim látogat meg . . . de tüstént meglesz minden . . . A vacsora kész, rögtön beviszem, csak tessék az ebédlőbe menni.

Talán még soha sem volt Eszti olyan barátságos és szolgálatra kész, mint ez este; mindenféle jót ajánlatott és Ákosnak, aki szeretett ingerkedni, más körülmények közt nagy mulatsága telt volna benne, hogy a tilos estély-rendezésen rajta-

kapott szobalányt megboszantsa; most azonban rá sem hederített, nem is szólt hozzá, hanem mogorván bámult a tányérjára, csak immel-ámmal kóstitolta a jó ételt, míg Lenke hatalmas étvágygal falatozott. Eszti, ha nincsen annyira megzavarodva, bizonyosan észre veszi, hogy Ákosnak valami baja van; de így arra magyarázta, hogy az urfi roppantul haragszik. Szapora beszéddel iparkodott hát szépitni a dolgot.

— Talán éppen akkor jöttek haza, mikor az a nagy égi háboru volt. Juj, ugy félttem! Azért is kértem meg a rokonaimat, maradjanak itt . . . az ember mindjárt nem fél oly nagyon, ha többed-magával van. Igazán csak azért . . . nem mintha föl akartam volna használni azt, hogy a nagyságos asszony nincs itthon . . . bizonyosan az urfi és a kisasszony sem azért maradtak oda késő estig . . .

— Jól van no, Eszti, hiszen nincs nagy baj, szólt Lenke.

Mikor a szobalány kiment, Lenke meglehetősen fölvidulva mondá:

— Legalább ebben szerencsénk volt. Meglásd, Eszti nem fog árulkodni, mert fél, hogy akkor mi is elárulhatjuk.

— Mindegy az már, szólt Ákos komoran. Az óra . . . a könyvek . . . az összeázott ruhák . . . kiderül az mind, egészen bizonyosan.

Ami a tönkre ázott ruhákat illeti, azokra nézve rögtön beteljesedett a jóslat, mert a szobalány, keresvén valamit a szekrényben, még az este rájuk bukkan.

— Mi ez? Uram Teremtőm! Az urfi ruhája meg a Lenke kisasszonyé . . . hát künn jártak a nagy zivatarban! No hiszen

szép multság lesz, ha majd a mama meglátja.

— Csak éppen olyan, mint amikor megtudja, hogy maga itt tea-estélyt rendezett.

— No . . . hiszen én nem mondom hogy okvetlenül meg kell tudnia . . . lehet is segíteni a bajon, szólt Eszti nagyon alázatosan. Mindjárt kiviszem mind, hozzá látok, kitisztítom, kivasalom, nem igen fog nyoma maradni. Mindig szerettem én a kisasszonykát meg az urfit is; nem kívánom, hogy bajba kerüljenek. És tudom, hogy az urfi sem kíván nekem rosszat.

Egyikök sem mondta ki világosan, hogy titkolni fogják egymásnak a dolgát a mama előtt, de azért szépen megegyeztek és megértették egymást.

A sok izgalom, nagy fáradtság után Lenke mélységes álomba merült és föl sem ébredt jó késő reggelig. Hogy Ákos miképen töltötte az éjszakát, arról sejtelve sem volt; a szomszéd szobából nem hallotta a nyögését, hánykolódását; de már azt lehetetlen volt reggel nem látnia, hogy Ákos ijesztően halavány, a szemei pedig olyan üvegesek, mint ha láz gyötörné.

— Beteg vagy, Ákos? kérdé aggódva.

— Én? Mi jut eszedbe? A fejem fáj egy kicsit . . . de az majd elmúlik. Nem szoktam én beteg lenni.

Ákos valóban nem volt afféle nyafogó pulya fiu, aki mindjárt megijedt volna. Fölkelt mint rendesen és bár nem tagadhatta, hogy nem érzi magát olyan egészségesnek, mint máskor: fölöslegesnek találta, hogy arról a kis főfájásról akár csak panaszkodják is. Majd elmúlik.

Mikor azonban iskolába készültek, akkor Lenkének eszébe jutott valami, amibe bizony neki is bele fájt a feje.

— Jaj, te Ákos! Mit csinálunk? Nincsenek meg a könyveink! Mit mondjunk, ha a tanár kérdi?

— Mit mondhatnánk egyebet, mint azt hogy elvesztek? Igaz is, hogy elvesztek. Azt nem szükséges magyarázgatni, hol veszték el. Nem is olyan nagy kincs az a néhány könyv... ha már az órák oda van! Bánom is én a könyveket!

Lenke azonban nagyon hamar bánta, mert az iskolában a tanár kikérdezte és nem tudott semmit a leczkéből s meg köllött vallania, hogy a könyvei elvesztek. Ámde a tanár ennyivel nem érte be. Semmikép sem akart bele nyugodni, hogy valaki az összes könyveit elvesztheti, még pedig úgy, hogy meg sem tudja mondani, hol és mikor vesztette el.

— Sehogy sem értem a dolgot, mondá. Majd megírom a mamádnak, járjon utána. Gondoskodnia kell arról is, hogy a szükséges könyveid mielőbb meglegyenek. És addig sem szabad henyén töltened az időt. A szükséges könyvekből egyet-kettőt kölcsön adhatok.

És nem csak könyvet adott, hanem dupla porció leczkét is, úgy hogy Lenke, amint haza ért, jó ideig nem gondolhatott semmi egyébire, csak tanult nagy szorgalmasan. (Lásd a képet a 277. lapon.)

Ákos majdnem szóról szóra úgy járt a maga iskolájában, de amint haza ért, ledőlt a pamlagra és égő szemekkel bámult bele a levegőbe. A feje még erősebben fáj, szédült, egész teste borzongott, beszélni sem volt kedve. Hogy Bertiekhez ellátogasson, ez eszébe sem jutott; sőt mint ha nem is szeretne volna, ha Lenke csak említi is jó barátait. Ebédre alig evett valamit, szóltalanul ült az asztalnál s Lenke nem

gondolhatott egyebet, mint hogy Ákost a szép órája fölötti bánkódása verte le anyyira. Ezért nem törődik semmivel. Pedig a könyvek kérdése még veszedelmesebb.

— A tanár ur azt mondta, hogy írni fog a mamának és akkor... akkor nem tudom mi lesz? mondá sohajtva.

— Lesz a mi lesz, felelé Ákos mogorván. Ha az ember bele kerül a hinárba, soha sem tudhatja, hol és milyen újabb baj szakad a nyakába.

— Ó, ha tudtuk volna, hogy ez lesz a vége, nem mentünk volna a vásárra. Azt hittük, valami nagyon szép és kellemes multság lesz... pedig jaj, be kellemetlen volt! Én ugyan soha sem kívánkozom oda többé!

— Az még mind megjárta volna, csak az órák!...

— Igen! Ha apácska észre veszi... mit mondjunk?

— Hát legelőször is te ne mondj semmit. Bíz rád! Nem szükséges sietni a dologgal. Elég ideje lesz akkor is, ha észre veszik.

— Nem bánom... de én nem igen szeretem így. Tudja Isten, de mindig rosszabbul sül el, ha nem magunk mondjuk meg az effélét.

— Ne félj, egyformán keserves lesz így is, úgy is. És az egésznek... végre is... Berti az oka...

Ákos végig simította égő homlokát.

— Csak emlékezni tudnék!... De nem tudom biztosan. Azok a Bertiek... nem egészen jól viselkedtek... azt hiszem... egyelőre elég volt a barátságukból.

— Ó, én torkig vagyok velök! pattant ki Lenke. Milyen durvák, kiméletlenek voltak tegnap hozzám! Köszönöm az ilyen

barátságot! Tegyük, hogy nagy amiért a vásármultság volt! Szóval hogy a mamának...

— Nem tudom magam is olyan fohabozva. Annyi bizonyos, hogy ha azt tesszük, amit a mama kívánt, akkor az órák...

Megint végig dörzsölte a homlokát.

— Csak arra tudnék emlékezni, hogy is volt az? Az a Berti... de nem... mégsem lehet.

— Mire gondolsz? Nem értelek.

— Magam sem igen tudom, mi kavarg a fejemben... Olyan fáradt vagyok még most is... szeretném, ha nem köllene iskolába menni.

De azért csak inkább csak várta szedte minden erlébe ért és látta kapu előtt és apát is, a mama is nagy

— Gyerekek, h

barátságot! Tegnap ilyenkor még azt hitük, hogy nagy halálal tartozunk nekik, amiért a vásárra vittek. No, gyönyörű mulatság volt! Szinte azt hiszem, hogy . . . hogy a mamának volt igaza . . .

— Nem tudom . . . néha . . . néha magam is olyan formát gondolok, szólt Ákos habozva. Annyi bizonyos, hogy ha azt tesszük, amit a mama kívánt, akkor az órák . . .

Megint végig dörzsölte a homlokát.

— Csak arra tudnék emlékezni, hogy is volt az? Az a Bertti . . . de nem . . . mégsem lehet.

— Mire gondolsz? Nem értelek.

— Magam sem igen tudom, mi kavargat a fejemben . . . Olyan fáradt vagyok még most is . . . szeretném, ha nem köllene iskolába . . . TANULT SZORGALMASAN. (Lásd a 276. lapon.)
menni.

De azért csak elment. Haza jövet már inkább csak vánszorgott, de újra össze szedte minden erejét, mikor házuk közelébe ért és látta, hogy kocsik állnak meg a kapu előtt és apák szállnak ki. Az apa is, a mama is nagyon jó kedvűek voltak.

— Gyerekek, hoztunk nektek is jó tor-

tát a nagy vendégségből. Majd vacsorára megkóstoljátok.

Este a vacsoránál Lenke jó-izüen eszegette is a finom tortát, de Ákos, bár nagyon erőlködött, alig birt egy-két falatot legyűrni. Ez is, de meg nagyon elváltozott arca is feltűnt a mamának.

— Rosszul vagy, Ákos? kérdé fürkészve.

— Ó dehogy! Nincsen semmi bajom . . . csak a fejem fáj egy kicsit . . . azt hiszem, a nagy hőségtől.

— No, ma nem volt nagy hőség, szólt az apa. Hanem tegnap csakugyan rekkenő volt a forróság, míg a zivatar le nem hűtötte.

— Jaj, az a zivatar! fakadt ki Lenke. Soha életben még úgy nem . . .

— Ez a Lenke olyan ijedős, szólt hirtelen Ákos

közbe. Ugy szepeg a villámtól!

— Remélem, nem volt bajotok? kérdé a mama. Hány órákor volt itt a zivatar? Csak nem ért utól, mikor az iskolából jöttetek?

A szobalány, ki az asztal körül szolgált, közbe szólt:

— Ó, a zivatar később volt, már este.
Ákos szinte hálásan nézett a szobalányra, ki ügyes közbeszólásával véget vetett a veszedelmes kérdésnek. Mamáék nem tudtak meg semmit.

Vacsora után, mikor már szobájokba vonultak, Ákos meg is magyarázta Lenkének, mily közel járt hozzá, hogy elárulja a történeteket.

— Jobban vigyázz! Inkább ne szólj semmit!

— De hát ha holnap a könyvekről kérdezősködnek?

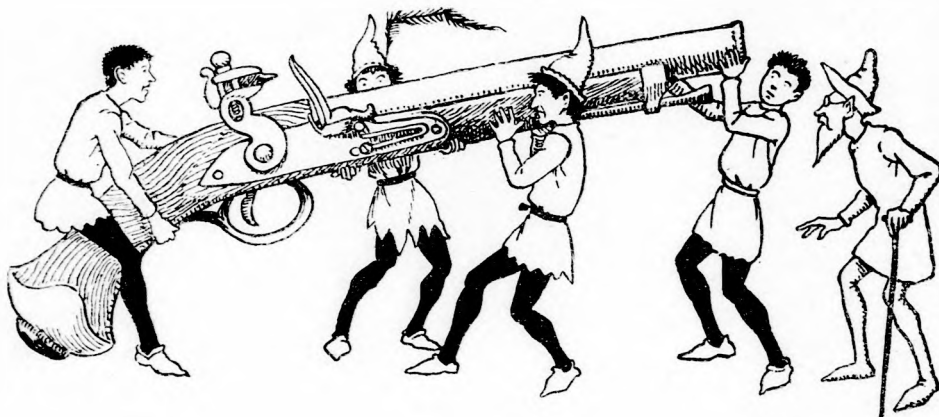
— Hárítsd reám! Egyáltalában ne beszélj a dologról semmit, sem a könyvekről, sem a vásárról, sem Bertiekről. Bízd rám az egészséget. Érted?

— Jól van . . . de hát te mit fogsz mondani?

— Még nem tudom. Most nagyon kábult a fejem. Reggelre majd elmulik, akkor majd kigondolok valamit. Te pedig semmi szín alatt se szólj egy szót sem. Akkor nem lesz semmi baj.

(Folytatása következik.)

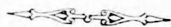
A RETTENETES FEGYVER.

*Hé legények! Ide jertek!
Emeljük a roppant terhet:
Ezt a rengeteg nagy fegyvert,
Mely már annyi ellent megvert!*

*Emeljük a bástya-fokra,
Csak így mehetünk mi sokra;
Födözetünk cserje bokra
Igy lövünk a tatárookra!*

*Ti fogjátok, ti töltsétek,
Hiszen vagyon bő töltések!
Én sütöm el . . . puff te néked —
Pif paf — bum bum! . . . véged, véged!*

ÉS A

IGEN ré
mikor
tak, akiknek
hogyminden
mában az ig
Egyik ha
éles elméje
király kis le
kényeztetett
hanem soksz
szony hiába
csak nevetet

— Igaza

A király-
fordította a
vetőleg bánt

— Hiszen

Együgyű bo

Egy napo
zott a kirá
tartott a ke
vala.

— Ó, ó, k
a kalácsodat
szácskád.

— Hagyj
nél te sem,
hogymeg
büntetésül i
idején.

Mert a k
kellott és t
volt, igen k
nagyot neve

— Hihib
nagy darab
megkaptad,

— Nem
alatt meg k
tetlen. Ó, e

— Tudó
nulom én h

— Ej, k
volna!

A BOHÓCZ ÉS A KIRÁLY-KISASSZONY.

(Képpel a czimlapon.)

BGEN régen volt az, még akkoriban, mikor a királyok bohócokat tartottak, akiknek azt a szabadságot engedték, hogy mindenkinek megmondják tréfás formában az igazat.

Egyik hatalmas királynak a bohóczát éles elméje miatt mindenki szerette, csak a király kis leánya nem. Mert a bohócz az elkenyveztetett király-kisasszonyt sem kimélte, hanem sokszor kifigurázta s a király-kisasszony hiába ment panaszra a királyhoz, ez csak nevetett és azt mondta:

— Igaza van a bolondnak.

A király-kisasszony tehát most már oda fordította a dolgot, hogy szörnyen megvetőleg bánt a bohócczal.

— Hiszen te csak afféle bolond vagy! Együgyű bolond!

Egy napon a bohócz a kertben találkozott a király-kisasszonnal, aki könyvet tartott a kezében és nagyon bús és boszus vala.

— Ó, ó, kicsikém! Talán ellopta a veréb a kalácsodat, hogy olyan görbére hajlott a szácskád.

— Hagyj békét, bolond! Majd nem nevetnél te sem, ha olyan nagy leczkét kapnál, hogy meg sem birnád tanulni és aztán büntetésül itthon hagynának a séta-kocsizás idején.

Mert a király-leánynak már tanulgatnia kellett és tanítója, aki híres tudós férfi volt, igen komolyan fogta a dolgot. A bohócz nagyot nevetett.

— Hihih! Persze, jobb a kalácsból a nagy darab, mint a leczkéből. De már ha megkaptad, csak harapj bele!

— Nem én, bele sem fogok. Egy óra alatt meg köllene tanulnom, az pedig lehetetlen. Ó, ez borzasztó!

— Tudod mit, kicsikém? Majd megtanulom én helyetted.

— Ej, bolond! Mint ha az lehetséges volna!

— Miért ne? Megpróbáljuk. Mutasd csak azt a könyvet! Hm! Csupán az a kis hiba van s dologban, hogy én bizony nem igen jól tudok olvasni. És alkalmasint te sem jobban.

— No persze! Olvasni jól tudok.

— Akkor hát olvasd föl nekem azt a nagy leczkét. Meglátom, csakugyan tudsz-e olvasni.

A király-kisasszony most már csupa hiúságból is felolvasta. A bohócz figyelmesen hallgatta s mikor a végére érték, fejcsóválva szólt:

— Nehéz, nagyon nehéz. De talán ha még egyszer felolvasnád, akkor megérteném.

Felolvasta tehát másodszor.

— Ahá! Most már tudom... Azaz, csak a végét tudom, az elejét már megint elfelejtettem.

Felolvasta hát az elejét. Akkor meg azt mondta a bohócz, hogy most meg a végét felejtette el; azután meg a közepét, majd ismét az elejét. Vagy hatszor végig olvasták s a bohócz végre becsapta a könyvet és azt mondta, hogy most már tudja. Kezdte is elmondani, de nagyon fonákul.

— Nem úgy van, nem úgy van! szólt a király-kisasszony.

— Már hogy ne volna úgy? Te nem tudhatod jobban.

— Igenis tudom! Én az egészet tudom, hiszem már annyiszor olvastam végig!

— Csak hogy nem hiszem ám! Ha igaz, hogy tudod, hát mondd fel, majd én uézem a könyvben, igaz-e?

A király-kisasszony csak azért is megakarta mutatni, hogy tudja. El is mondta hibátlanul a leczkét.

— No, kicsikém, így hát nem szükséges, hogy én tanuljam meg helyetted. Mehetsz a tudós tanítódhoz, tudod a leczkédet, nem lesz büntetés.

Ekkor vette csak a király-kisasszony észre, hogy a bohócz tréfás módon vezette rá a helyes utra. Es ettől fogva nagyon szerette és becsülte.

A BEFÖTTES ÜVEG.

SZÉKRE állni, kuszni-mászni,
A fülkében kotorászni,
Illik-e
Nellike?

Szép üvegben szép cseresznye —
Nelli abból szedegetne —
Belenyúl —
Földre hűll —

Hűll az üveg csörömpölve,
A szép üveg össze törve —
A befőtt
Mind kidőlt.

Mind kidőlt és gurult szerte —
Hej, Nellike le van verve!
Pityereg
A gyerek.

Ó aranyos jó nagy-mamám,
Többé nem is szeretsz talán —
Ó üss meg,
Büntess meg!

Én, Nellikém, nem büntetlek —
Enmagadat büntetted meg.
Szégyelled
Vétkedet!

» A RABSZOLGA-KARAVÁN «.

(Folytatás.)

DÉLBEEN ropogósra sült viziló-pecsenyét fogyasztott el az egész sereg. A nubiaiaknak azonban már nem jutott elég. Ezért Szimba megparancsolta, hogy vágjanak le számukra két kövér tulkot, amivel tökéletesen megnyerte a nubiaiak szívét. A főnök a legvirágosabb nyelven bizonygatta Szimba előtt, hogy kész volna érette bármit is megtenni; sok ideig azonban nem időzött, mert a jó pecsenye-illat nagyon is csiklandozta az emberséges népek az ő fekete orrát. Ez okból még egyszer biztosítva Szimbát baráti vonzalma felől, sietett törzs-rokonai körébe, hogy a pompás pecsenyében neki is legyen része.

Pfotenhauer elemében volt; darab-darab után vándorolt le az éhes tudós gyomrába. Szimba folyton incselkedett is vele, ám azért el nem maradt a barátja mögött.

Ebéd után, hogy éppen kényelmesen szivarra akartak gyújtani, távoli dobogó moraj vonta magára figyelmüket.

— Mi történik? kérdezé Szimba.

A német tudós minden válasz helyett fölkel, szeméhez emelte messze-látóját s végig jártatta a szem-határon. Egyszerre lekapta, össze tolt a táskáját és fegyverét fölragadva, messzire elhangzó hangon kiáltá:

— Hariszin, ruh el baqar! B'id b'id ruh! El ifjal, el ifjal!... Örök, örök, el a szarvas-marhákkal! Mesze, messze! Az elefántok, az elefántok!

E kiáltást a legnagyobb izgalom követte. Az örök együvé terelték a nyájakat s a katonák nagysietve a tó partját igyekeztek elérni.

Az elefánt észre vett,
A föld szinte
czölöp-vastag
mindig izgat
kiabálását lein
és tisztak egé
voltak az első
koddak, bizto
vad rohamban

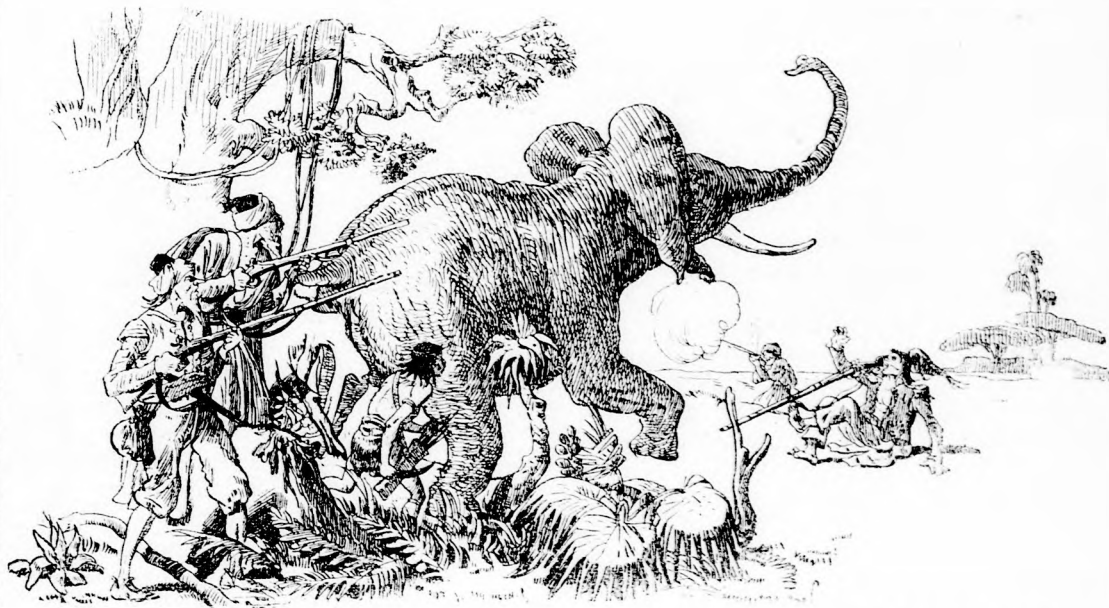
... ELÉR

lyezni. Egye
józanon. Vad
álltak már sz
jelenése az ő
különös. A
emberei segít
totta a rohan

Ideje is vo
Valami kü
tatá meg a l

Az elefánt-csorda, melyet Pfothenauer észre vett, roppant gyorsan közeledett. A föld szinte rengett a hatalmas állatok czölöp-vastagságú lábai alatt. Az amugy is mindig izgatott, ideges arabok futkosását, kiabálását leírni lehetetlen. A csapat-vezetők és tisztek egészen elvesztették a fejüket s ők voltak az elsők, akik a közeli fákra kapaszkodtak, biztos menedék-helyet keresve a vad rohamban közeledő elefántok elől.

Mindenki kiabált, ordított s csak kevésben volt annyi higgadtság, hogy az elefántok közeledésétől s a pokoli robajtól megrémült nyájakat biztosságra igyekezett volna hozni. Haszab-Murat, a »merész harcos«, egy magas banánfa tetejéről biztatta a legénységet, persze hasztalanul. A vezér példája vonzott s a fák majdnem letöredeztek a nagy súly alatt, annyian igyekeztek drága személyüket bátorságba he-

... ELÉRVE AZ ELEFÁNTOT, ÁTMETSZETTE ANNAK LÁB-IZMAIT. (Lásd a 282. lapon.)

lyezni. Egyedül a nubiaiak viselkedtek józanon. Vadonaikban nem egy elefánttal álltak már szemben s így a csorda megjelenése az ő szemükben nem volt semmi különös. A főnök maga állt az élükre és emberei segítségével gyorsan messzire elhajtotta a rohanó nyáját.

Ideje is volt.

Valami különös öblögető hang rázkód-
tatá meg a levegőt. Az első elefánt, egy

vén kivert hahdzsil,*) törtetett előre a kanyarulat mögül, utjában kar-vastagságú fákat tépdesve ki a földből. Óriási pél-

*) A hahdzsil olyan elefánt, melyet harcias természete miatt a társaságban kóborló törzs-rokonság nem tűr meg maga közt. Ha az ilyen hahdzsil véletlenül egy csordára akad, az egész társaság ellene fordul s üldözőbe veszi. Ilyenkor veszélyes akár a hahdzsillal, akár a több feldühödött állattal szembe kerülni.

dány volt, mely meghaladta a hat métert hosszúságban, a négyet magasságban. Fél agyara — a másikat nyilván dulakodás közben vesztette el — hosszan nyúlt előre orrmánya mellől, rettenetes fegyverül. Az állat a legnagyobb izgatottságban volt. Orrmányát magasra emelve rohant előre s fülrepsztoén trombitált.

Midőn a zajongó, ordító emberek észre vette, egy pillanatra meghökölt; utána azonban kétszeres dühvel rohant előre. Mind a hányan voltak, föl a fákra menekültek. Csak Szimba, Pfothenauer, Abd-esz-Szirr, Ben-Vafa, Hadzsi-Ali és Stepko maradtak meg helyükön készen tartott puskáikkal. A két európai robbantó golyóval töltötte meg fegyverét, mert ólom, vas vagy acél golyó itt mitsem használt volna.

Bár mekkora volt is a lárma, Szimba hangja mégis túlharsogott rajta.

— Raha, hudu, ja nasz, villa nihma majjit!... Csend és nyugalom legyen, emberek, különben veszve vagyunk! kiáltá. Fölszólítása eredménytelen volt.

— Aiva, ifjal, ja Allah! Kull kati!... Azok elefántok! Allah! Egész csordával! hangzott szüntelenül az arabok részéről.

Az elefánt ez alatt egész közel ért a kis csoporthoz; száz lépésnyire lehetett már csak.

— Egy hahdzsil! kiáltá Pfothenauer. Vigyázzatok! Szóródjatok szét és löjtek oldalról!

A helyes parancsnak mindenki engedelmeskedett. Szimba Pfothenauerrel jobbra, Ben-Vafa, Hadzsi-Ali és Abd-esz-Szirr balra ugrottak. Stepko nem mozdult helyéből; nehéz buzogányát fölemelte s az egyenest neki rohanó elefántra zúdította. A roppan ütés, mint máskor is, most sem maradt hatás nélkül; az örületes dühvel előre törtető állat az ököl-nagyságú ólom-bunkótul homlokon találva, megtántorodott s ormányával vadul hadonászva, fájdalmasan trombitált.

Azonban a merész tótocska is alaposan megjárta ám; az erős ütéstől maga is

meglódulván, hanyatt vágódott s nagy ijedten kiabálta:

— Vige nekem vam! Vige vam!

A jelenlevők, a helyzet veszélyes voltának ellenére is, nevetésre fakadtak: oly furának találták a Stepko rémületét. Hü barátja, Hadzsi-Ali azonban nagyon aggódott miatta s odakiáltotta neki:

— Kelj föl! Addig tartóztatom az elefántot!

— E szavak után oda ugrott, vállhoz kapta fegyverét és az állat roppant testének arra a részére célzott, ahol az orrmánya töve van. Ez az egyetlen pont, melyen az elefánt érzékeny, természetesen leszámítva a robbanó golyót, mely bár mely helyen is halálos sebet üt.

A Hadzsi lövése halálos is lett volna minden más elefántra nézve; a vén, edzett hahdzsilnak azonban ez meg sem kottyant; legföljebb a dühét fokozta. Ily körülmények között Stepko bizonyára veszve lett volna, ha Abd-esz-Szirr a segítségére nem siet. A bátor ifju ugyanis fölugorva Ben-Vafa mellől, kivonta övéből hosszú, éles, sarlóalakú kését s a magas fűben gyorsan de óvatosan a még mindig mozdulatlan elefánt felé kúszott. Szimba és Pfothenauer, mivel az állat háttal volt feléjük fordulva, biztos lövéshez nem juthattak. Abd-esz-Szirr tehát az egyedüli mentő-eszközhöz folyamodott: elérve az elefántot, éles késével átmetszette annak láb-izmait. (Lásd a képet a 281. lapon.)

Kése nem volt talán elég erős, vagy nem találta el a kellő helyet: elég az hozzá, hogy az elefánt fájdalmasan felordítva, megfordult s új támadójára igyekezett rontani.

Kétség kívül vége lett volna Abd-esz-Szirnnek, ha a vén elefántnak rajta kívül egyéb nem ötlük a szemébe. Mig ugyanis az emberek figyelmét a vén elefánt foglalta el: a csorda, mely a hahdzsilt üzőbe vette, egészen közelre ért. Mind ez sokkal gyorsabban történt, mint ahogyan én azt itt leirom. Kezdve az elefánt megjelenésé-

től egé
följebb

Amin
észre ve
vágott a
Adb-esz

— V
szabad
a mezőn

Több
csorda,
rohanva
négy fia
három

— E

csolá S

akkor a

beszél,

lött. M

terített

hanem

madik

haer ra

binél, r

hármat

és ugy

— I

paranc

Min

Csak A

helyüké

elrejtő

— I

zsi, Pfo

mögött

—

gyorsan

állatok

Csak

vissza.

őket s

Elérve

egymá

lökőge

azonba

hogy l

föleme

—

től egészen a csorda megérkeztéig, legfőljebb három percz telt el.

Amint a hahdzsil az ő régi üldözöit észre vette, hirtelen félre fordult és neki-vágott a síknak, hol a nyájak legelésztek. Abd-esz-Szirr megmenekült.

— Vigyázz! kiáltá Pfothenhauer. Nem szabad megengedni, hogy a csorda kitörjön a mezőre!

Több ideje nem is maradt beszélni. A csorda, élén egy vén hím elefánttal, örülten rohanva törtetett elő. A vezető hím mögött négy fiatalabb hím, ugyan-annyi nőstény s három csikó loholt.

— Eresztétek a himeket előre! parancsolá Szimba. Csak a fiatalokra czélozzatok, akkor a mienk nősténye is! S miközben beszélt, már czélba is vette az egyik fiat és lött. Más két lövés a hátul törtető csikókat terítette le. Kettő egy hangot sem adott, hanem rögtön holtan rogyott össze; a harmadik ellenben, az utolsó, melyre Pfothenhaer rápörkölt, talán erősebb lévén a többinél, nem esett el azonnal, hanem kettőt-hármat tántorogva, fájdalmasan trombitált és ugy dőlt el.

— Most gyorsan a vastag fák mögé! parancsolta Szimba. Előre, előre!

Mindenki igyekezett az erdő szelét elérni. Csak Abd-esz-Szirr és Ben-Vafa maradtak helyükön; lefeküdtek a fűbe és igyekeztek elrejtőzni.

— Miért is meneküljünk? kérdé a hadzsi, Pfothenhauer közelében egy vastag fatörzs mögött foglalva állást.

— Inkább a fegyveredet töltsd meg gyorsan! Oda nézz, már jönnek is! Az anya-állatok meg akarják boszulni fiaikat.

Csakugyan: az anya-elefántok tértek vissza. A fiatalok elmaradása nyugtalanítá őket s aggódó trombitálással közeledtek. Elérve a helyet, hol a három kölyök-elefánt egymás mellett hevert, először szelíden lökögették orrmányukkal testöket; midőn azonban ez nem használt, észre vették, hogy halva vannak az ő kedves kicsinyeik s fölemelt orrmányal fájdalmasan kürtöltek.

— Most jön a boszu, suttogá oda Pfo-

tenhauer Szimbának, ki ezalatt közelebbre jutott. Fel fognak bennünket keresni.

— Valóban megható a szegény anyák fájdalmát látni! jegyzé meg Szimba. De mi ez? folytatá nagy élénken. Az egyik elefánt a hátsó lábaira roskad s még fájdalmasabban kürtöl.

— S most a másik! Tudod, mit jelent ez?

— Talán Abd-esz-Szirr és...

— Ben-Vafa. Igenis ő, bölintott helybe hagyón Pfothenhauer. Bátor fiuk! Elvagták az állatok inait!

— Lőjjük le gyorsan istenadta páráit, ne tartson soká kinlódásuk.

— Helyes. Tehát: tüzet!

Négy lövés... és ugyan-annyi elefánt hempergett a földön. A tehetetlen állatokat lelőni nem volt nagy virtus.

— Abd-esz-Szirr és Ben-Vafa ezalatt elérték társaikat. Amaz az ő véres, görbe kését felmutatva, megelégedve mosolygott.

— Kulbedahom*) most jobban talált, mint az elébb, mondá: sok husra tettünk szert.

— Úgy találom, felelé Szimba, hiába való öldöklést vittünk véghez. Mindegyik anya-állat 8000, minden fiatal legalább 2000 fontot nyom. Négy nagy és három fiatal: tehát összesen harmincznyolcezer font. Ugyan mit csinálunk ennyi hússal?

— Hohó! veté ellen Pfothenhauer. Nyom a csont is. És mekkora csontjai vannak egy ilyen elefántnak! Ezen fölül a vastag írha is számít. Így tehát hus nem is marad valami túl sok. Biztosítlak, nagyon jó vadászat volt. El vagyunk látva két hétre is élelmi szerrel s az egészet tizenöt percz alatt szereztük.

— S ha most vissza térnek a himek, ami igen valószínű, mihelyt a nőstények elmaradását észreveszik: mi tevők leszünk akkor?

— Hm: magától értetődik, hogy készen kell lennünk minden eshetőségre. De ni a mi vitézeink lekászolódnak a fákról.

(Vége következik.)

*) A kulbedah egy hosszú, sarló-alakú kés, melyet vágásra épp úgy használnak, mint dobásra. Nehéz, erős szerszám, mely gyakorlott kézben veszedelmes fegyver.

BÜVÉSZET.

A megehető mécses. Ismeretes tréfa az, hogy az ügyes műkedvelő bűvész vesz egy darabka gyertyát, meggyújtja és megészli. És még azt is rámondja, hogy nagyon jó volt.

És igazat mondtott, akár megpróbálhatjátok magatok is, csak bele ne bukjatok. Megsúgom hát, hogy az a darabka gyertya nem igazi gyertya, hanem almából van kivágva, a kanócz pedig egy szeletke mandula, mely olaj-tartalmánál fogva egészen jól ég. Mikor bekapjuk, a piczi lángocska kialszik és nem égeti meg a szánkat.

Ezt a tréfát még folytathatjuk és arra vállalkozunk, hogy az éjjeli mécses megesszük és megisszuk kanóczostul, olajos-tul. Ez sem bosszorkányság, csak ügyesen köll előkészíteni. A kanócz itt is egy szeletke mandula, melyet nagyobb darab mandulába szurtunk s így aztán fönn lebeg s ég az olajon. Már persze csak a nézők hiszik, hogy olaj, mert a mécses-pohárba bizony bort töltöttünk, lehetőleg olaj-szinü bort. Mikor az égő mécses szánkhoz tartva be akarjuk hörpinteni, kissé megzökkentjük a poharat, az égő man-

dula befordul a borba, kialszik és lenyelhetjük.

Néhány próba már megadja a gyakorlottságot, hogy az égő mandula kanóczot a kellő pillanatban és a pohár körül tartott ujjainktól leplezve fordítsuk föl. Nagyon szemesnek köll annak a nézőnek, lennie

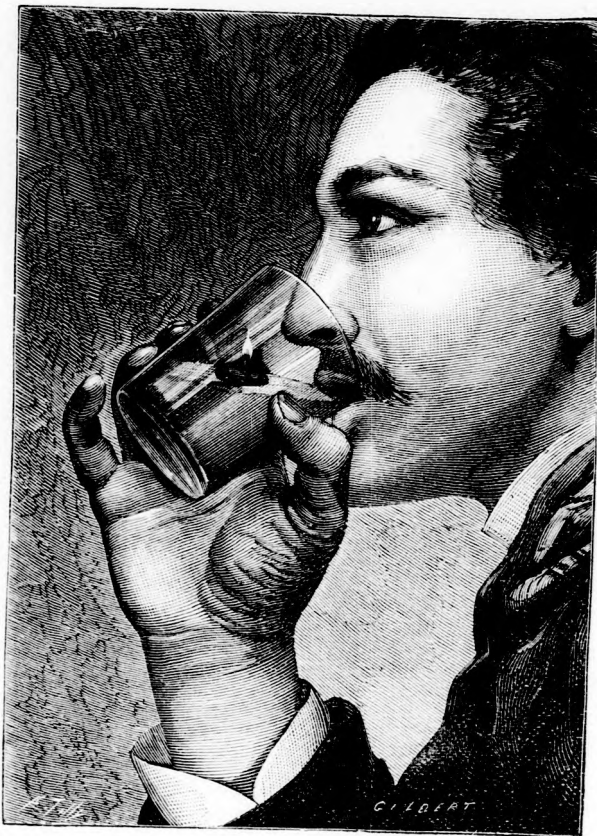
aki észre veszi, hogy nem égő kanóczot és olajat nyeltünk le.

*

Óriási szappan-buborék. Szappan-buborékot mindenki tud fujni. De ha azt mondom: akkora legyen a buborék, mint a fejem, alig ha akad sok vállalkozó. Pedig ez is nagyon könnyű feladat, persze annak, aki tudja.

Szalma - szállal, vékony csövecské-ével természetesen lehet óriási buborékot fujni. Vékony drótot veszünk, jókora karikává kerekítjük s a végét össze sodorjuk, hogy kényelmes fogója is legyen. (Rajzunk felső jobb sarkában látható

a drót gyűrű.) A szappanos vízben, hogy erősebb legyen, kevéske cukrot is olvasztunk fel s a drót-karikát bele mártván: lassan, óvatosan emeljük ki. A karika belsejében vékony hárttyát fogunk találni. Ekkor a karikát függélyesen az ajkaink elé tartva, gyöngén, de folytonosan rá fuvunk a hárttya közepére, mely csakhamar kidudorodik a

BÜVÉSZET. A megehető mécses.

tulsó oldalra ölt; végre p a dróttól és színekben es

Ha már g buborék fuvá nélkül, puszt

E végből k ket a szapp kinyitjuk, d mutató ujjal

Ezek kört emelve kezü

ket, a hüvel és mutató- jak közt épp

olyan hártty találunk, m a drót-gyűrű

Óvatosan fu kezdünk reá csakhamar

dudorodik buborék mind-inkál

hosszabbod tömlővé ny

lik. Ez a cs logó tömlő m ha husz cze

méter hosszu is fujható.

Csak az baj ennél a b boréknál, h

gömb-alakba melyhez a s tapad.

A MEDV

AZT KÉR gyűrű ritve az író szerzeménye nyílt harez Bűszke vag

tulsó oldalon és hosszukás zacskó alakot ölt; végre pedig gömbbé alakulva elválik a dróttól és mint óriási buborék gyönyörű színekben csillogva röpül el.

Ha már gyakorlottak vagyunk az óriási buborék fuvásában, produkálhatjuk a karika nélkül, pusztá kézzel is.

E végből bemártjuk össze szorított öklünket a szappan-vízbe és ott lassan, ovatosan kinyitjuk, de úgy, hogy a hüvelyk és mutató ujjak hegyét egymáshoz szorítjuk. Ezek kört alkotnak. Ilykép lassan ki-

emelve kezünket, a hüvelyk és mutató-ujjak közt éppen olyan hárttyát találunk, mint a drót-gyűrűn. Óvatosan fujni kezdünk reá s csakhamar kidudorodik a buborék és mind-inkább hosszabbodó tömlővé nyulik. Ez a csillogó tömlő néha husz centiméter hosszúra is fujható.

Csak az a baj ennél a buboréknál, hogy gömb-alakban nem igen válik el a kéztől, melyhez a szappanos hárttya erősen hozzá tapad.

A MEDVE-BOCS ÉS A VADASZ.

— Egy öreg vadásztól. —

AZT kérditek, honnan került ez a gyöngyörű medve-bőr, amely itt van elterítve az író-asztalom alatt? Saját vadász-szerzeményem. Magam lőttem le a maczkót, nyílt harcban, szemtől szemben állva. Büszke vagyok reá, mint minden vadász

az olyan zsákmányra, amelyet bátorsága, hidegvére segítségével szerzett.

Nekem nem is köll másféle, mióta, még fiatal vadász koromban, nagyon megjárta egy ízben. Elmondom, hogyan.

Nagy erdőségben vadásztam sokad magammal. Már esteledett, mikor haza felé készültünk. Ekkor a bokrok közt egy kis bocs ötlött a szemembe. Lövésre emeltem a puskámat, mert azt hittem, hogy mindjárt elő bukkan az öreg medve is; de hiába vártam. A kis bocs fájdalmas vinnyogásából

mihamar kitaláltam, hogy a vadászat okozta zajban az öreg medve megriadt, elfutott és így elszakadt a fiától.

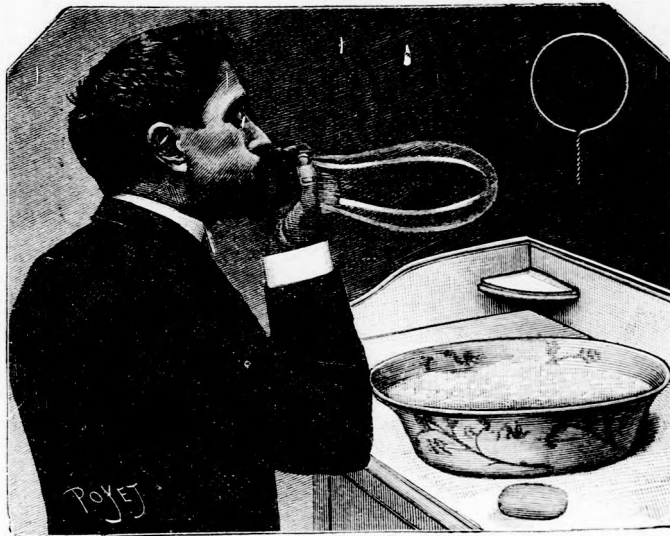
A kis bocsot könnyű szerrel fogtam el. Már indultam vele, mikor eszembe jutott valami s meg is mondtam egy öreg vadász barátomnak, aki közelemben állt.

— Ti csak menjetek haza, én itt maradok.

Ennek a kis bocsnak a segítségével könnyen elejtem az öreg medvét is. A bocsot ide kötöm egy fához és vinnyogása bizonyosan ide csalja az öreget, aki ezen a tájon fogja keresni, ahol elvesztette. Lesbe állok s lelövöm.

Öreg barátomnak nem tetszett a tervem.

— Ez nagyon kegyetlen gondolat, mondá. Hiszen igaz, hogy csak állat és fenevad; de mégis szivtelenség, hogy az anyát a saját fia révén család veszedelembe. Én nem tenném, hanem fényes nappal kutatnám föl a fene-vadat és bátor vadász módjára nyíltan szállnék vele szembe.

BÜVÉSZET. Óriási szappan-buborék.

Nevettem az öreg vadász érzékenységén és megtettem, amit kiterveztem. Roppant boszuságomra azonban a kis bocs, amint oda kötöttem a fához, leheveredett, össze kuporodott és aludni készült.

— Ohó, barátocskám, nem oda Buda! Sirnod-rinod kell, hogy ide csald az anyádat.

Ütöttem, vertem, de a bocs egy árva hangot sem adott. Órák multak, már késő éjszaka lett, végre hajnalodott is. A bocs mindent eltűrt, de néma maradt. Talán sejtette, érezte, mi a czéлом vele? Szinte himni kezdtem, hogy ez az oktalan kis fenevad félti az anyját. És maig sem vagyok bizonyos felőle... Ki tudja?

Reggel felé megelégettem a dolgot és megindultam haza. A bocs nagyon lassan czammogott, tehát ölbe vettem és úgy vittem. Egy helyen azonban igen meredek sziklaoldalon köllött lebocsátkoznom. Félkézzel fogózkodtam, félkézzel a bocsot tartottam. Ámde a vállamon lógó puska nagyon akadályozott: hol a kezem elé, hol a lábaim közé akadt. Tehát fél uton letettem oly szándékkal, hogy leérve, megkötöm a bocsot egy fához, aztán vissza térek a puskámért.

Amint csakugyan ily módon fele utján voltam a meredek ösvénynek, egyszerre csak megszólal az eddig oly makacsul hallgatott bocs és nagy fészkelődéssel vinyog, sivit, szabadulni akar. És ugyan-e pillanatban hatalmas bődülést hallok a hátam mögött. Hátra nézek... hát látom, hogy egy nagy medve jön utánam. És a puska nincs nálam.

Válságos pillanat volt. Mit tehettem? Oda dobtam a kis bocsot az anyja elé. Örömeben talán abba hagyja az üldözést.

Abba is hagyta. Futottam mint a nyul s haza is érkeztem, de puska nélkül, bocs nélkül. Nevettek rajtam, öreg barátom pedig így szólt:

— Helyesen történt. Csuffá lettél, mert szívtelen gondolatnak adtál helyet a lelkedben.

Azóta nem tettem s jó vadásznak mondanak.

A SZÉP KIRÁLYFI.

— Apróka mese. —

HOL volt, hol nem volt: egyszer valahol volt egy király, annak meg egy legény fia, akit mindenki csak úgy hívott, hogy: »a szép királyfi«. Pedig hát szó ami szó: jó szive, jeles esze lehetett a királyfinak, de már ami a szépséget illeti, onnan bizony nagyon elkésett, ahol azt osztogatták. Mert kancsal volt, pisze orrú, nagy fülű, csámpás, egy kicsit még púpos is. De azért maga is hitte, hogy nincs nálánál delibb legény a föld hátán.

Nem is igen csoda, hogy hitte, mikor gyerek korától fogva mindig hallotta. Mert még kicsike gyermek volt, mikor az anyja, a királyné, sóhajtván mondá:

— Milyen csapás, hogy a fiunk ilyen csunya!

Erre a király, aki hatalmas és kemény akaratú ember volt, így szólt:

— Csunya? No majd meglátom, akad-e ember az országban, aki csunyának találja. Aki akad, annak mentem leüttetem a fejét.

Hát persze, hogy így aztán nem akadt; sőt hizelgő udvaroncok reggeltől estig azt hajtogatták, hogy nincs a világon több ilyen szép királyfi. És hogy ő maga ne láthassa magát, össze törtek az országban minden tükröt s a királyfi csakugyan elhitte, hogy ő csodaszép deli legény, el is bizakodott a szépségére.

A szomszéd ország királyának pedig volt egy gyönyörűséges leánya, olyan szép, hogy híre futott a világon. S a királyfi ilyet gondolt:

— Ugy illik, hogy én, a szép királyfi, ezt a szép király-leányt vegyem feleségül.

A hizelgő udvaroncok bókolva helyeselték, hogy ez csakugyan így van rendjén. A királyfi tehát nagy és fényes kísérettel utra kelt, hogy feleségül kérje a szomszéd király leányát.

Utközben találkozott az apja seregének vitéz vezérével, aki ritkán járt a királyi palotában, de annál többet csatázott messze

a harczterén mi járatban lakozzék a ki

— Már ez és őszinte ké séges királyfi vissza, ha ne

— Micsoda

— Talán

igazán hived figyelmeztetés leányt nem a bizny nagyo Nevetni, csu gondolhattál.

A királyf jában.

— Fogját vakmerőt, ki személyemet. ról, törvényt

Börtönbe pedig folytat csésén a szom Ott nagy h ugy beszélt, a sikerben.

Hanem há büszke uralk leányára. Öss a királyfi b fogta a kirá vezette. Mer szólt:

— Kedve a rossz tréfá olyan dőresé leányomat f ijesztőnek, a csak jól mag

A királyfi kővé vált, mi Se szólt, se kipirulva ro De ott aztá ragja és e udvaronczeit

a harcztéren. A királyfi elmondta neki, mi járatban van és felszólította, hogy csatlakozzék a kísérethez.

— Már ezt nem teszem, felelt a vitéz és őszinte katona. Sőt azt tanácsolom, fenséges királyfi, hogy te magad is fordulj vissza, ha nem akarsz csuffá lenni.

— Micsoda vakmerő beszéd ez?

— Talán nem szívesen hallod; de mert igazán hived vagyok, hát kötelességem a figyelmeztetés. Azt a csodaszép királyleányt nem adják neked, mert te, ó királyfi, bizony nagyon satnya, csunya legény vagy. Nevetni, csufolni fognak, hogy effélére gondolhattál.

A királyfi majd elájult bős haragjában.

— Fogjátok meg, kötözzék meg a vakmerőt, ki így meri sértegetni fenséges személyemet. Majd ha vissza tértünk utunkról, törvényt látunk fölötte és fejét vétetjük.

Börtönbe került a vitéz vezér, a királyfi pedig folytatta útját. El is jutott szerencsésen a szomszéd király fényes palotájába. Ott nagy hetykén elő adta, miért jött és úgy beszélt, mint aki nem is kételkedik a sikerben.

Hanem hát a szomszéd király kényes és büszke uralkodó volt, legbüszkébb pedig a leányára. Össze ránczolt homlokkal hallgatta a királyfi beszédét, aztán fölkel, kézen fogta a királyfit és egy nagy tükör elé vezette. Mert itt volt tükör elég. S így szólt:

— Kedves királyfi öcsém, nem szeretem a rossz tréfát. Ugyan, hogy gondolhattál olyan dőreséget, hogy én a gyönyörűséges leányomat feleségül adjam olyan madár-ijesztőnek, amilyen te vagy? Nézd meg csak jól magadat!

A királyfi belenézett a tükörbe és majd kővé vált, mikor a saját csufságát meglátta. Se szólt, se beszélt, hanem a szégyentől kipirulva rohant ki, meg sem állt hazáig. De ott aztán kitört a keserősége és haragja és egytől-egyig elcsapta hizelgő udvaronczeit.

— Egyet se lássak többé közületek! Inkább engedtetek, hogy csuffá legyek idegenek előtt, hogy sem őszinte szóval fölnyitottatok volna a szememet! Jöjjön elő a derék, őszinte vezér, aki fejét kockáztatva, igaz szóval meg akart óvni a kudarcztól. Ó lesz ezentul barátom és tanács-adóm s tudom, ámitó hizelgés nem vezet többé szegyenbe!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 16-ik számában közölt kocka-rejtvény megfejtése:

F	E	K	E	T	E
E	R	E	D	Ó	
K	E	F	E		
E	D	E			
T	Ó				
E					

Helyesen fejtették meg: Török Adolf, Pávai-Vajna Gabriella, Aranyossy Pista, Gajári Erzsé és István, Müller Henrika, Szilágyi Évike, Kreibik Sándor, Kövesi Rudi, Benkó Jenő, Patterson Margit és Orsolya, Lányi Rózsika, Lám Miczi és Nelli, Kremzir Alice, Edith, Alma és Ernő, Hollaky Ferencz, Alexy Elza, Kiszlingstein testvérek, Makay József, Joó Istvánka, Fáy Erzsé, Mérey Ágosta, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, ifj. Kőrösi Károly, Rakovszky Zsófia, Matuska Miklós, Fazekas Ida és Piroska, Krivány László és Dénes, Graefl Paula és Márta, Szent-Ivány Carla, Sztányi Matild, Grubits Mariska, ifj. Jákó János, Somogyi Imre, Novák Pisti és Gyuri, Taubner Margit, Barakonyi Erzsike, Simon Rózsa és Grosz József, Fischl Izabella, Herczeg Ilonka és Albert, Zakár Jenőke, Nagy Kálmán, Sternberg Anna, Przybilla Jenő, ifj. Boróczy Lajos (örömmel látom, hogy már újra tollat foghattál! *F. b.*), Pető Iluska, Szilasi Bözse, Frank Erzsébet, Irinyi Szaboles és Csaba, Piller Géza, Lipták Irénke, Krásonyi Stefike, Somogyi Margit és Jolán, Büttner Irmuska, Lenck Emil, Szerdahelyi Iluska, Jakab Böske és Margit, Záborszky Mariska és Dezső, Heszke Irmus, Eislitzer Margit, Bolyó Pálma és Károly, Nékám István és Ervin, Szigeti Irén, Fischl Izabella, Berényi Irmuska, Gervai Mariska, Erzsike és Mike, Koronthály Zoltán.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Benkó Jenő, Nagy-Kőrösön*,

